

KEŞÎŞXANEYA PARÎSÊ BERÎ BIC

Hema ku kamyon gihîşt cihê xwe, Eugenio ji min xwest ku ez dakevim.

Wî piştrast kir ku sê roj şûnde, tam li heman cihî, ew ê dîsa min bibîne da ku em bi hev re vegerin malê.

Min telefona xwe derxist û li cihê ku ez ê şevê lê derbas bikim geriyam. Dûrahî 3,6 kîlometre bû.

Ji ber vê yekê min dest bi meşê kir, li ser rastiyan, bûyeran û rêza ecêb a rewşên ku ez anîbûm wir difikirîm, û min nikarîbû carinan bişirîneke xwe veşêrim, heta ku bigihîjim cihê xwe yê hevpar.

Dema ez di dawiyê de gihîştim, avahî ecêb xuya dikir. Tevliheviyek ji dêr, aş û embara çandiniyê bû.

Lê ez li Fransayê bûm. Tiştên ku ji îtaliyan re ecêb xuya dikin, li wir pir caran bi tevahî xwezayî têne dîtin. An jî, qet nebe, min wisa bawer dikir.

Min zengila derî pêl kir. Li şûna zengilekê, min dengê çanekê bihîst, heman cureyê çanê ku di dêran de dema komûnyon tê pîrozkirin lê dixin.

Zilamekî kurtebejn xuya bû. Serkeçel. Rihreş. Cilê keşîşan li xwe kiribû.

Min jê re got ku min cih veqetandiye û berê pere li ser înternetê dane. Wî belgeya min a nasnameyê girt, agahî kontrol kirin, mifteya dolaba hejmar sê da min, notek bi şîfreya Wi-Fi da min, û paşê ez ber bi odeya hevpar ve birim.

Dema em dimeşîyan, wî pirsî ka çi ez anîme Parîsê. Min bersiv da: «Jin.»

Gava min ev got, min yekser hîs kir ku tiştek ji têgihîştina min direve. Lê çi?

Ew li pêşiya min dimeşîya. Çend kêlî şûnde wî deriyekî mezin vekir û ez vexwendim hundir.

Ez ketim cihekî ku mîna embarekê xuya dikir, bi şêst nivînên duqatî û tenê du serşokan. Jin li rastê. Mêr li çepê.

Ne jî di leşkeriya min a Îtalyayê de, di sala 1984an de, min tiştekî ku hinekî jî bişibe vê yekê dîtibû. Qışleya herî mezin a ku min qet dîtibû bîst kes tê de diman.

Lê li vir, hevkarê min ê ji du hezar sal berê wisa xuya dikir ku biryar daye peyameke din ji min re bişîne: «Frega, te hê tiştek nedîtiye.»

Min xwe di nav bazarekê de dît, ji mirovên her neteweyê û her kevneşopiyê. Ne odeyeke hevpar bû. Ne hostel bû. Tiştekî bi tevahî cuda bû.

Li Îtalyayê, cihekî wisa dê hêrsa giştî rakira, lêpirsînên dadwerî bikişanda û bibûya sernivîsa hemû nûçeyan. Li vir? Bi tevahî asayî. Bi xêr hatî Fransayê.

Lê dîsa jî sazî di xwezaya xwe de katolîk bû, û min dixwest fêr bikim ka tiştekî wisa çawa dikare hebe.

Di dawiyê de min fêr kir ku ew aîdî civateke olî ye, ku ji aliyê tarîqetêke katolîk ve tê birêvebirin, ya ku kardînalê wê demekê ji aliyê Vatîkanê ve hatibû afrozkirin, ji ber ku wî red kiribû ku xwe li gorî qalibê damezrandî bike.

Ji ber vê yekê wî sistemeke xwe ya taybet afirandibû.

Piştî ku min telefona xwe bi tora Wi-Fi ve girêda, peyamek ji Chanel hat. Wê pirsî ka ez bi silametî gihîştîme, ez li kîjan otêlê dimînim, û got ku heke ez navnîşanê bidim wê, ew ê sibê sibehê bi xwe were min bibe randevûya me.

Min bersiv da ku ez tenê demeke kurt berê gihîştîme. Rêwîti pir baş derbas bûbû. Û ji bo otêlê, wê bi diloanê erebe û ajokarek amade kiribû, ji ber vê yekê sibê jixwe veguhastina min hebû. Lê dîsa jî min ji bo pêşniyara wê spasiya wê kir.

Wê êvarê, di hundirê salona hevpar de, tiştekî nehêvîkirî qewimî. Komeke mirovên bi eslê xwe hindî û komeke din a ji Brezîlyayê di heman demê de li heman muzîkê guhdarî dikirin.

Çiqas min guhdarî dikir, ewqas jê re nas dihat. Paşê min fêr kir çima. Ew li ser gillettenarrative.com bûn.

Ev bû ya ku hevkarê min ê ji du hezar sal berê dixwest ez bibînim. Û ev yek ez kêfxweş kirim.

Sibeha din, piştî ku min sê kîlometreyên xwe meşîyan, min metro girt ber bi Champs-Élysées ve û pir berê dema diyarkirê gihîştim.

Ez li ber derî rawestiyam. Ji bo kêliyê min ji xwe pirsî ka ez tiştê rast dikim an na.

Bersiv erê bû. Ji ber ku min ji kesî pere nedixwest. Û ez azad bûm ku li cîhanê guhdarî bikim.

Ferdinando